

Domáca rodinná pobožnosť

2.nedel'a po Veľkej noci, CZ ECAV Badín

(vedie ju a text číta ... otec, mama, dieťa, starí rodičia...)

V mene Boha Otca Syna i Ducha Svätého. Amen.

Prečítajme si spolu slová Žalmu 123, 1-3:

*K Tebe pozdvihujem svoje oči, ktorý bývaš v nebesiach.
Hľa, ako oči služobníkov hľadajú na ruky svojich pánov,
ako oči služobnice na ruku jej panej,
tak naše oči hľadajú na Hospodina, nášho Boha, kým sa nad nami nezmiluje.
Zmiluj sa Hospodine, zmiluj sa nad nami! Amen.*

Zaspievajme si pieseň z Ev. spevníka č. 151.

Pomodlime sa!

Milý Pane Bože, ďakujeme Ti, že nás mocne dvíhaš z každej ťažkosti a sprevádzaš nás týmto životom podľa svojho zaslúbenia. /Vedieš nás k jednomyselnosti a svornosti, ale navyše nás zachraňuješ skrze obeť svojho Syna, nášho Pána Ježiša Krista. Nauč nás podľa Jeho príkladu trpezlivo znášať všetky skúšky života a radostne Ho nasledovať ako nášho dobrého Pastiera. /Daj nám pokojnú myseľ, odovzdanosť do Tvojej vôle, lebo len Ty sám najlepšie vieš, čo je pre nás užitočné a spásenosné. Tebe sa porúčame teraz i na večné veky.

Čítajme si z Božieho slova z Evanjelia podľa Jána 10, 1-15:

„Veru, veru vám hovorím: Kto nevchádza do ovčince dvermi, ale inokade prelieza, je zlodej a lotor. Kto však dvermi vchádza, je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára, ovce počúvajú jeho hlas, a on volá po mene svoje ovce a vyvádza ich. Keď vyženie všetky svoje [ovce], ide pred nimi a ovce ho nasledujú, pretože poznajú jeho hlas; cudzieho však nebudú nasledovať, ale utečú od neho, pretože nepoznajú hlas cudzích (ľudí). Ježiš im povedal toto prirovnávanie, ale oni nerozumeli, čo im hovoril.

I povedal im Ježiš znova: Veru, veru vám hovorím: Ja som dvere k ovčiam. Tí, čo prišli predomnou, sú sami zlodeji a lotri, ale ovce ich neposlúchali. Ja som dvere. Keď cezo mňa vojde niekto, bude spasený; vojde i vyjde a nájde pastvu. Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a hubil; a ja som prišiel, aby mali život, a to v hojnej miere!

Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier život kladie za ovce. Nájomník a ten, čo nie je pastier, a ovce nie sú jeho, (keď) vidí prichádzať vlka, opúšťa ovce a uteká, a vlk ich chytá a rozháňa; [nájomník uteká], pretože je nájomník, a nedbá o ovce. Ja som dobrý pastier: poznám svoje a mňa poznajú moje, ako ma pozná Otec, aj ja poznám Otca, a život kladiem za ovce.“

Slovo nášho Boha zostáva naveky. Amen.

Kázeň

Milost' vám a pokoj, od Boha nášho Otca a od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista!

„V ten istý prvý deň po sobote, keď už bola tma a dvere, kde boli učeníci, boli zatvorené zo strachu pred Židmi, prišiel Ježiš a postavil sa do prostriedku, riekol im: Pokoj vám! Ako to povedal, ukázal im ruky aj bok. A zaradovali sa učeníci, keď videli Pána. Ježiš im opäť riekol: Pokoj vám!“ J 20, 19-21

Milé sestry a bratia!

Či už v našej reči alebo v štruktúre premýšľania máme viacero symbolov. Špinavé ruky, triezvy pohľad, mračná nad životom, zlomené srdce a podobne. Lenže, v súvislosti s dnešným textom a biblickými dejmi po veľkonočnom ráne, máme pred sebou aj symbol, ktorý nazývame – zatvorené dvere. Je to celkom aktuálny symbol, ale nielen tak, ako vám príde na um na prvé počutie.

Čo znamená? Tie zatvorené dvere predstavujú istú bariéru, prekážku, ale aj ochranu, ktorá prináša istotu, a zároveň z druhej strany pre vstupujúceho sú pripomienka, že, pozor, vstupujem do konkrétnej sféry konkrétnych ľudí s danými pravidlami.

Ak však hovoríme o symbole zatvorených dverí, snáď si spomenieme na to, čo sa deje medzi nami ľuďmi. Zatvorené dvere sú symbolom narušených vzťahov, prerušeného kontaktu, napätia.

Je desivé koľko takýchto vzťahov existuje, kde ľudia jeden pred druhým zatvorili dvere, prerušili kontakt, zamkli zámok na desať krát a ešte aj pridali štyri ďalšie zámky s reťazou. Nechcem mať s tebou nič spoločné! Dvere máš u nás zatvorené! Poznáte to? Určite áno. Viem o mnohých, u ktorých mám dvere zatvorené. Viem, o mnohých, ktorým som zatvoril dvere ja, a vôbec na to nie som hrdý. Neprijemná a ubíjajúca realita našich životov, obraz deštruktívneho pôsobenia hriechu.

Po vzkriesení Pána Ježiša, sa učeníci, podľa zvesti evanjelistu Jána, utiahli na nejaké miesto, a zatvorili dvere. Toto im mohlo dávať pocit bezpečia, lebo sa báli. To, čo sa deje za zatvorenými dverami zaváňa tajomstvom, ale v tomto prípade evanjelista tajomstvo nezachoval a prezradil skoro všetko. Za nimi boli ľudia, ktorí mali strach, cítili neistotu, a určite sa nevedeli vyrovnáť so správami, ktoré sa ku nim dostávali a nevedeli stráviť ako sa zachovali pri kríži, a ako ťažko pochopiť, že je všetko ináč a že ich oči, i rozum, nejako nie sú pripravené na prijatie pravdy Vzkrieseného! Za tými dverami bol ich maličký, narýchlo vytvorený svet. Za tými dverami mali pocit, že trochu unikajú, od všetkého a od všetkých, mali falošný pocit bezpečia a hlavne, tak trochu chceli uniknúť aj pred samotným Ježišom. Lebo tak to ľudia tiež robia. Zatvoria dvere, aby mali pocit, že Ten Ježiš, ktorý žije, nevstúpi a neprevráti im život na ruby. Ale On si nedá povedať a dobiedza, stále znovu, do našich príbytkov, do našich sŕdc, myšlienok a žiadne dvere nie sú Mu prekážkou. (Ak to už nebude robiť, vtedy vedzme, že je zle!)

A preto Ježiš vstúpil aj tam, kde bolo zatvorené. K učeníkom. Do ich sféry, a hlavne do čudnej atmosféry. Bez problémov. Ježiš nepotrebuje dvere, aby mohol vstúpiť, ani vystúpiť. Nedá sa zavrieť do kostolov, nedá sa zavrieť do miestnosti, nedá sa zavrieť do náboženských fráz, postojov, ani do našich zvyklostí, je úplne slobodný. Je to Boh! Nemal problém

s kameňom na hrobe, nemá problém s tým, čo my si myslíme, že je problém, alebo, čo si myslíme, že je bezpečné či naopak. Ježiša nemožno izolovať, ani sa od Neho nedá izolovať. Len naoko a niektorí to robia a klamú samých seba.

Pán, Vzkriesený, vstúpiac do prostriedku tohto kruhu učeníkov zvestuje pokoj. „Pokoj vám!“ Otvoril dvere, nového pohľadu, perspektívy, nádeje, pokoja. Ukázal im ruky aj bok, aby verili, že to je naozaj On, ich Učiteľ, Rabbi, ich Pán. Bola to zásadná chvíľa, Ježiš uprostred spoločenstva ustráchaných učeníkov. Síce za istou bariérou, ale otvorili sa dvere, ktoré tvorili prekážku v srdciach učeníkov vo vzťahu k Ježišovi, naozaj otvorenejšie to už nemohlo byť.

A preto nám evanjelista prináša správu spoza dverí, prezrádza tajomstvo, správu o tom, ako sa učenici zaradovali, keď Ho uvideli. Táto maličká poznámka robí radosť aj nám. A je pozvaním pre nás, aby sme sa otvorili veľkonočnej radosti. Radosti zo Vzkrieseného. Radosti z toho, že nie sú také dvere, ktoré by boli pre Ježiša zatvorené, nie je taký hrob, ktorý by On nevedel otvoriť, nie je taký zámok. Je to pozvanie, aby sme verili, že nám prinesie radosť, ak Vzkriesený naplní našu súkromnú sféru života, ak vstúpi do nášho strachu, ak vstúpi so svojim pokojom tam, kde prežívame nepokoj. To sú úplne jasné veci.

S tou radosťou je to dôležité aj preto, aby sme vedeli, že nám naozaj prinesie radosť, ak otvoríme dvere, ktoré sme pred inými zatvorili, ak sa nám otvoria dvere k iným ľuďom, s ktorými to bolo také, však viete. Ak sa zrútia bariéry, ktoré nás oddeľovali a naozaj nejde o situáciu týchto týždňov. Ale pozor, ide tu aj o iné, veľmi dôležité.

Bratia a sestry, možno ste doma, za zatvorenými dverami, možno máte len ten pocit, že je to tak, možno sa pre niečo v svojom živote necítite úplne v pohode. Skúste vnímať blízkosť a prítomnosť Vzkrieseného Pána, s Jeho pokojom, Toho, ktorý žije, lebo porazil smrť. Neprinesie vám to radosť a požehnanie? Určite prinesie.

Všimnime si aj Pánove spôsoby, ako On nepoznal zatvorené dvere, ani kameň na hrobe nebol prekážkou, a to je pre nás výzvou, aby sme sa nikdy nenechali odradiť prekážkami. Určite sú cesty ako sa dá vstúpiť aj tam, kde sú dvere zatvorené, a teraz nemyslím okno. Jednou z ciest sú modlitby, však?

Zatvorené dvere sú veľavravný symbol. Ale vidíme, že všetko môže byť ináč. Žiadne dvere nie sú tak zatvorené ako sa zdá, ani tie ľudských srdc. Je tu veľká perspektíva vo Vzkriesenom Pánovi a s Pánom, podľa Jeho spôsobov.

Ostáva povedať preto len jedno: „Pokoj vám!“ A čo tu píšem, nech zostane medzi nami...alebo...viete čo, ako uvážite ☺. Amen.

Premýšľajme nad slovami biblického zamyslenia a v osobnom tichu sa modlime k Pánovi.

Po tomto modlitebnom tichu sa na záver tak pomodlime, ako nás to naučil náš Pán:

„Otčenáš...“

Na záver našej domácej pobožnosti prijmime požehnanie cez slová zo 4. knihy Mojžišovej, 6. kapitoly, ktoré poznáme ako Áronovské požehnanie.

Nech ťa požehná Hospodin a nech ťa ochraňuje!

Nech rozjasní Hospodin svoju tvár nad tebou a nech ti je milostivý!

Nech obráti Hospodin svoju tvár k tebe a nech ti udelí pokoj! Amen.

Napokon zaspievajme Bohu na chválu pieseň z ES č. 132.

Pripravil: Roman Dovala, zb. farár CZ ECAV Badín